

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
MAREK NIECHCIAŁ

Warszawa, 17 kwietnia 2019 r.

DIH-1.709.23.2019.JK

DECYZJA DIH-1/24/2019

„informacje prawnie chronione oznaczono [xxx]”

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096, z późn. zm.), art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2018 r. poz. 1930, z późn. zm.), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po rozpatrzeniu odwołania przedsiębiorcy Jeronimo Martins Polska S.A. z siedzibą w Kostrzynie od decyzji Śląskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Katowicach z dnia 15 lutego 2019 r. (sygnatura: KH.8361.231.2018/3DEC/19), zgodnie z którą, na podstawie art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 178), na ww. przedsiębiorcę nałożono karę pieniężną w wysokości 21.000 zł (słownie: dwadzieścia jeden tysięcy złotych) z tytułu siedemnastego naruszenia obowiązków wynikających z przepisów o uwidacznianiu cen w okresie 12 miesięcy, licząc od dnia, w którym stwierdzono naruszenie tych obowiązków po raz pierwszy, **utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

UZASADNIENIE

Pismem z 23 października 2018 r., na podstawie art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. poz. 646, z późn. zm.), zwanej dalej „*Prawem przedsiębiorców*”, Śląski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej w Katowicach, zwany dalej również „*Śląskim WIIH*”, zawiadomił przedsiębiorcę Jeronimo Martins Polska S.A. z siedzibą w Kostrzynie, zwanego dalej również „*stroną*”, o zamiarze wszczęcia kontroli w zakresie przestrzegania przepisów ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach

towarów i usług (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 178), zwanej dalej „ustawą o informowaniu o cenach”. Przedmiotowe pismo strona odebrała 29 października 2018 r.

W toku kontroli przeprowadzonej w dniach 6-7 listopada 2018 r. przez inspektorów reprezentujących Śląskiego WIIH, w sklepie „Biedronka”, mieszczącym się w Kuźni Raciborskiej przy ul. Kozielskiej 2, należącym do strony, sprawdzono m.in. prawidłowość informowania o cenach znajdujących się w ofercie handlowej wybranych losowo 501 asortymentów produktów, stwierdzając:

- brak uwidocznionych cen i cen jednostkowych w przypadku 11 asortymentów produktów w opakowaniach jednostkowych (w opakowaniach o innej zawartości niż

1 kg/litr lub 100 g/ml), co stanowiło naruszenie wymagań art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach oraz § 3 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Rozwoju z dnia 9 grudnia 2015 r. w sprawie uwidacznienia cen towarów i usług (Dz. U. poz. 2121), zwanego dalej „rozporządzeniem w sprawie uwidaczniania cen”;

- brak uwidocznionej ceny jednostkowej w przypadku 1 asortymentu produktu, co stanowiło naruszenie wymagań art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach oraz § 3 ust. 2 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen.

Powyższe ustalenia udokumentowano w Protokole kontroli z 7 listopada 2018 r. (nr akt kontroli: KH.8361.231.2018) oraz załączniku nr 2.

Z uzasadnienia skarżonej decyzji Śląskiego WIIH wynika, że w okresie 12 miesięcy, licząc od dnia, w którym stwierdzono naruszenie przepisów po raz pierwszy organ ujawnił 16 przypadków naruszenia wymagań ustawy o informowaniu o cenach w toku kontroli przeprowadzonych w następujących okresach:

1. 4-8 stycznia 2018 r. – stwierdzono nieprawidłowe wyliczenie cen jednostkowych pakowanego środka spożywczego w stanie stałym, znajdującego się w środku płynnym oraz brak ceny jednostkowej (sprawa KH.8361.3.2018) – nałożono karę pieniężną w wysokości 200 zł,
2. 29 stycznia 2018 r. – stwierdzono brak informacji o cenach i cenach jednostkowych produktów (sprawa KH.8361.28.2018) nałożono karę pieniężną w wysokości 50 zł,
3. 31 stycznia – 7 lutego 2018 r. – stwierdzono brak informacji o cenach i cenach jednostkowych produktów (sprawa KŻ-D-Cz.8361.5.2018) – nałożono karę pieniężną w wysokości 35.000 zł,
4. 8 marca 2018 r. – stwierdzono brak informacji o cenach i cenach jednostkowych produktów (sprawa KH.8361.61.2018) – nałożono karę pieniężną w wysokości 300 zł,
5. 8 marca 2018 r. – stwierdzono brak informacji o cenach i cenach jednostkowych produktów (sprawa KH.8361.62.2018) – nałożono karę pieniężną w wysokości 400 zł,
6. 9 kwietnia 2018 r. – stwierdzono brak informacji o cenach i cenach jednostkowych produktów (sprawa KH.8361.83.2018) – nałożono karę pieniężną w wysokości 6.000 zł,

7. 7 maja 2018 r. – stwierdzono brak informacji o cenach produktów (sprawa KŻ-DCz.8361.32.2018) – nałożono karę pieniężną w wysokości 3.000 zł,
8. 14 maja 2018 r. – stwierdzono brak informacji o cenach i cenach jednostkowych produktów oraz błędnie wyliczone ceny jednostkowe (sprawa KH.8361.107.2018) – nałożono karę pieniężną w wysokości 2.000 zł,
9. 22 maja 2019 r. – stwierdzono brak informacji o cenach i cenach jednostkowych produktów (sprawa KH.8361.110.2018) – nałożono karę pieniężną w wysokości 30.000 zł,
10. 2-4 lipca 2018 r. – stwierdzono brak informacji o cenach i cenach jednostkowych produktów (sprawa KH-D-Cz.8361.16.2018) – nałożono karę pieniężną w wysokości 25.000 zł,
11. 16 lipca 2018 r. – stwierdzono brak informacji o cenach i cenach jednostkowych produktów (sprawa KH.8361.156.2018) – nałożono karę pieniężną w wysokości 20.000 zł,
12. 6-11 września 2018 r. – stwierdzono brak informacji o cenach i cenach jednostkowych produktów (sprawa KŻ-D-Cz.8361.64.2018) – nałożono karę pieniężną w wysokości 30.000 zł,
13. 25-27 września 2018 r. – stwierdzono brak informacji o cenach i cenach jednostkowych produktów oraz różnicę między cenami uwidocznionymi przy towarach a zakodowanymi w systemie kasowym (sprawa KH-D-Cz.8361.21.2018) – nałożono karę pieniężną w wysokości 28.000 zł,
14. 4 października 2018 r. – stwierdzono błąd cen i cen jednostkowych produktów (sprawa KH.8361.211.2018) – nałożono karę pieniężną w wysokości 500 zł,
15. 17 października 2018 r. – stwierdzono brak informacji o cenach i cenach jednostkowych produktów (sprawa KH.8361.220.2018) – nałożono karę pieniężną w wysokości 25.000 zł,
16. 18-19 października 2018 r. – stwierdzono brak uwidocznionych cen i cen jednostkowych (sprawa KH.8361.221.2018) – nałożono karę pieniężną w wysokości 30.000 zł.

W związku ze stwierdzonymi nieprawidłowościami, pismem z 9 stycznia 2019 r., Śląski WIIH poinformował przedsiębiorcę Jeronimo Martins Polska S.A. z siedzibą w Kostrzynie o wszczęciu postępowania administracyjnego w przedmiocie nałożenia na przedsiębiorcę, na podstawie art. 6 ust. 2 ustawy o informowaniu o cenach, kary pieniężnej z tytułu kolejnego – siedemnastego – naruszenia przepisów o uwidacznianiu cen w okresie 12 miesięcy, licząc od dnia, w którym stwierdzono naruszenie tych obowiązków po raz pierwszy. W piśmie tym strona została pouczona również o przysługującym jej prawie do wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów.

Strona nie skorzystała z przysługującego jej prawa.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, decyzją z dnia 15 lutego 2019 r. (sygnatura: KH.8361.231.2018/3DEC/19), Śląski WIIH nałożył na ww. przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości 21.000 zł (słownie: dwadzieścia jeden tysięcy złotych), na podstawie

art. 6 ust. 2 ustawy o informowaniu o cenach, z tytułu siedemnastego naruszenia obowiązku uwidaczniania cen i cen jednostkowych towarów w okresie 12 miesięcy, licząc od dnia, w którym stwierdzono naruszenie tych obowiązków po raz pierwszy. Pismem z 5 marca 2019 r., strona złożyła do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i

Konsumentów, zwanego dalej również „Prezesem UOKiK”, odwołanie od ww. decyzji, wnosząc o jej uchylenie w całości i orzeczenie co do istoty sprawy w ten sposób, że odstępuje się od wymierzenia kary pieniężnej, ewentualnie jej uchylenie i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez orzeczenie kary w niższej wysokości, ewentualnie jej uchylenie w całości i przekazanie do ponownego rozpatrzenia Śląskiemu WIIH. Skarżonej decyzji strona zarzuciła naruszenie:

– przepisów postępowania mających istotny wpływ na wynik sprawy, tj.:

1. art. 7, 77 i 80 k.p.a. poprzez:

- a) brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego, tj. pominięcie okoliczności, iż strona niezwłocznie usunęła wszelkie nieprawidłowości oraz podjęła czynności mające na celu eliminację nieprawidłowości na przyszłość,
- b) pominięcie okoliczności podejmowania przez stronę czynności pokontrolnych po kontrolach w innych sklepach, co spowodowało niewłaściwą ocenę dotychczasowej działalności przedsiębiorcy,
- c) nieuwzględnienie w ocenie materiału dowodowego znikomości stopnia naruszenia obowiązków przez przedsiębiorcę i bezpodstawne uznanie, iż miał miejsce średni stopień naruszenia w tym zakresie,

2. art. 10 § 1 k.p.a. oraz art. 81 k.p.a. poprzez niezawiadomienie strony o zebraniu materiału dowodowego i możliwości składania wniosków przed wydaniem decyzji, co uniemożliwiło stronie wypowiedzenie się co do zebranych dowodów i materiałów oraz składanie wniosków dowodowych;

– przepisów prawa materialnego, tj. art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach poprzez nieuwzględnienie przy ustalaniu wysokości kary znikomego stopnia naruszenia obowiązków oraz nieuwzględnienie dotychczasowej działalności przedsiębiorcy w jej aspekcie pozytywnym, tj. pominięcie tych działań i czynności, które przedsiębiorca podejmuje po kontrolach w poszczególnych sklepach, a które mają na celu usunięcie nieprawidłowości oraz zapobieżenie ich występowaniu w przyszłości.

Pismem z 26 marca 2019 r., Prezes UOKiK poinformował przedsiębiorcę Jeronimo Martins Polska S.A. z siedzibą w Kostrzynie, że przed wydaniem rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie, stronie biorącej udział w postępowaniu administracyjnym przysługuje, na podstawie art. 10 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2069, z późn. zm.), zwanej dalej „k.p.a.”, prawo do

zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań.

Strona nie skorzystała z przysługującego jej prawa.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, w miejscu sprzedaży detalicznej i świadczenia usług uwidacznia się cenę oraz cenę jednostkową towaru (usługi) w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen.

W myśl § 3 ust. 1 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen, cenę uwidacznia się w miejscu ogólnodostępnym i dobrze widocznym dla konsumentów, na danym towarze, bezpośrednio przy towarze lub w bliskości towaru, którego dotyczy.

Cenę oraz cenę jednostkową uwidacznia się w szczególności:

- 1) na wywieszce;
- 2) w cenniku;
- 3) w katalogu;
- 4) na obwolucie;
- 5) w postaci nadruku lub napisu na towarze lub opakowaniu, o czym stanowi § 3

ust. 2 ww. rozporządzenia.

W myśl § 4 ust. 1 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen, cena jednostkowa dotyczy odpowiednio ceny za:

- 1) litr lub metr sześcienny – dla towarów przeznaczonych do sprzedaży według objętości,
- 2) kilogram lub tonę – dla towarów przeznaczonych do sprzedaży według masy,
- 3) metr lub metr kwadratowy – dla towarów sprzedawanych według długości lub powierzchni,
- 4) sztukę – dla towarów sprzedawanych na sztuki.

Zgodnie z art. 6 ust. 2 ustawy o informowaniu o cenach, jeżeli przedsiębiorca nie wykonał obowiązków, o których mowa w art. 4 ustawy o informowaniu o cenach co najmniej trzykrotnie w okresie 12 miesięcy, licząc od dnia, w którym stwierdzono naruszenie tych obowiązków po raz pierwszy, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej nakłada na niego, w drodze decyzji, karę pieniężną do wysokości 40.000 zł.

Ustalając wysokość kary pieniężnej, zgodnie z art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej uwzględnia stopień naruszenia obowiązków oraz dotychczasową działalność przedsiębiorcy, a także wielkość jego obrotów i przychodu.

W niniejszej sprawie, w toku kontroli przeprowadzonej w należącej do przedsiębiorcy Jeronimo Martins Polska S.A. z siedzibą w Kostrzynie placówce handlowej, stwierdzono brak

informacji o cenach i cenach jednostkowych 11 asortymentów produktów oraz o cenie jednostkowej 1 asortymentu produktu, co było siedemnastym w okresie 12 miesięcy naruszeniem przez stronę obowiązujących przepisów w zakresie uwidaczniania cen.

W związku ze stwierdzonymi nieprawidłowościami, Śląski WIIH w drodze decyzji, wydanej na podstawie art. 6 ust. 2 ustawy o informowaniu o cenach, nałożył karę pieniężną w wysokości 21.000 zł na ww. przedsiębiorcę, to jest na podmiot, który dopuścił się powyższego naruszenia.

Odwołując się od decyzji, strona zarzuciła organowi pierwszej instancji naruszenie art. 7, 77 i 80 k.p.a., gdyż ten nie dokonał rozważenia i oceny zgromadzonego materiału dowodowego w sposób wszechstronny. Zdaniem strony, Śląski WIIH pominął okoliczności, które mają znaczenie przy stosowaniu kryteriów wskazanych w art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach, a mianowicie zachowania strony po kontroli oraz dotychczasowych działań i środków naprawczych wdrażanych po innych kontrolach w innych placówkach. Ponadto strona wskazała, że organ, uzasadniając wysokość nałożonej kary ilością poprzednich naruszeń nie wziął również pod uwagę specyfiki działania przedsiębiorcy wyrażającej się w skali prowadzonej działalności oraz faktem, iż każdy sklep jest osobną placówką zarządzaną oddzielnie przez kadrę kierowniczą danego sklepu.

Odnosząc się do powyższych zarzutów strony, Prezes UOKiK wskazuje w pierwszej kolejności, że ustalenia kontroli, jak i przeprowadzone postępowanie jednoznacznie wskazują, iż Śląski WIIH podjął wszelkie niezbędne kroki do dokładnego wyjaśnienia sprawy. Bez wątplenia w przedmiotowej sprawie zostało dowiedzione, że strona nie uwidoczniała wymaganych informacji o cenach przy 12 asortymentach produktów i było to kolejne – siedemnaste, naruszenie przez nią ustawy o informowaniu o cenach w okresie 12 miesięcy, licząc od dnia, w którym stwierdzono to naruszenie po raz pierwszy.

Dalej wskazać należy, że przyjmuje się, iż o rodzaju odpowiedzialności prawnej decyduje w szczególności kategoria dobra, które ustawodawca chce chronić – w przypadku ochrony dobra publicznego stosuje się zazwyczaj odpowiedzialność administracyjną. Odpowiedzialność administracyjna ma charakter obiektywny i, przeciwnie do prawa karnego, jest oderwana nie tylko od winy, ale i osoby sprawcy. Bez znaczenia jest więc w takim przypadku, kto daną normę naruszył i czy jego działanie było zawinione, czy nie.

Przechodząc do ustawy o informowaniu o cenach, zauważyć należy, że ma ona na celu wyeliminowanie nieprawidłowości w informowaniu ogółu konsumentów o cenach towarów i usług, a tym samym ochronę ich interesów ekonomicznych. Przepis art. 6 tej ustawy ma więc na celu ochronę dobra publicznego, z zatem statuuje odpowiedzialność administracyjną podmiotów, wobec których stwierdzono naruszenie wymagań określonych w art. 4 ustawy. Odpowiedzialność wynikająca z ww. przepisu ma więc charakter obiektywny i powstaje z

chwilą popełnienia naruszenia. Mając na uwadze powyższe, okoliczność, iż strona podjęła szereg działań naprawczych mających na celu poprawę uchybień ujawnionych w trakcie kontroli Śląskiego WIIH oraz zmierzających do ich wyeliminowania w przyszłości nie zmienia faktu, że dopuściła się kolejnego naruszenia ustawy o informowaniu o cenach i nie może mieć wpływu na możliwość nałożenia kary pieniężnej. Do działań takich strona jest bowiem zobowiązana z mocy prawa, a co ważne, jak sama przyznaje, nie podjęła ich z własnej woli, ale dopiero po kontroli organu. Istotnym jest tu również fakt, iż strona została powiadomiona o zamiarze przeprowadzenia kontroli – pismo Śląskiego WIIH w tej sprawie odebrała 29 października 2018 r., natomiast kontrola rozpoczęła się 6 listopada 2018 r. Co istotne, w zawiadomieniu został wskazany konkretny adres placówki, która miała zostać poddana kontroli. Także i z tej przyczyny strona miała możliwość i wystarczająco dużo czasu, aby do kontroli tej odpowiednio się przygotować.

Ustawa o informowaniu o cenach w art. 6 ust. 2 stanowiącym podstawę wydania skarżonej decyzji nie uzależnia możliwości nałożenia kary i jej wysokości od ilości placówek czy obszaru, na którym się one znajdują, ale od wielokrotności niewykonania obowiązków w ciągu dwunastu miesięcy, licząc od dnia, w którym stwierdzono naruszenie tych obowiązków po raz pierwszy. Kryteriami miarkowania kary jest stopień naruszenia obowiązków, dotychczasowa działalność przedsiębiorcy oraz wielkość jego obrotów przychodu. Biorąc też pod uwagę charakter odpowiedzialności administracyjnej oraz treść art. 6 ustawy o informowaniu o cenach, odpowiedzialność za powstałe naruszenia w zakresie informowania konsumentów o cenach zawsze ponosi przedsiębiorca, nawet jeżeli każda z należących do niego placówek jest zarządzana odrębnie przez inne osoby (tak jak w przypadku strony) i to w wyniku niedopełnienia obowiązków przez te osoby powstały nieprawidłowości. Obiektywny charakter odpowiedzialności administracyjnej opiera się bowiem na zasadzie ryzyka (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 października 2013 r., sygn. II OSK 1079/12). W związku z powyższym argument, iż strona usunęła nieprawidłowości i podjęła szereg działań mających na celu niedopuszczenie do ich powstania w przyszłości nie może mieć wpływu na możliwość nałożenia kary. Naruszenia ustawy o informowaniu o cenach zostały stwierdzone po raz 17 w różnych placówkach należących do strony na terenie własności miejscowej Śląskiego WIIH i jest to wystarczające do nałożenia na stronę kary pieniężnej na podstawie art. 6 ust. 2 ustawy o informowaniu o cenach. Tym samym Śląski WIIH nie miał obowiązku wzięcia pod uwagę wskazanego w odwołaniu faktu działań naprawczych podjętych przez stronę po kontroli czy specyfiki funkcjonowania strony jako okoliczności przemawiających za nienakładaniem kary pieniężnej.

Kolejnym zarzutem strony jest naruszenie przez Śląskiego WIIH art. 10 § 1 k.p.a. oraz art. 81 k.p.a. poprzez niezawiadomienie jej o zebraniu materiału dowodowego i możliwości

składania wniosków przed wydaniem decyzji, co uniemożliwiło stronie wypowiedzenie się co do zebranych dowodów i materiałów oraz składanie wniosków dowodowych.

Zdaniem Prezesa UOKiK, powyższy zarzut nie zasługuje na uwzględnienie. W aktach sprawy znajduje się pismo z 9 stycznia 2019 r. informujące stronę o wszczęciu postępowania administracyjnego, a także o przysługującym stronie prawie do zapoznania się z aktami sprawy oraz składania wyjaśnień i wniosków dowodowych, wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. W piśmie tym pouczone stronę, że może ona skorzystać z tego prawa w terminie 7 dni od dnia otrzymania niniejszego pisma. Termin ten, co do zasady traktuje się jako termin końcowy do składania wniosków i wypowiedzenia się strony przed wydaniem decyzji. Pismo zawiadamiające zostało doręczone stronie w dniu 14 stycznia 2019 r. Strona do dnia wydania skarżonej decyzji z 15 lutego 2019 r. nie podjęła natomiast jakichkolwiek działań.

Niezależnie od powyższego należy podkreślić, że sam brak w aktach sprawy końcowego oświadczenia strony nie narusza art. 10 k.p.a. W orzecnictwie sądownoadministracyjnym utrwalony jest bowiem pogląd, iż zarzut naruszenia art. 10 k.p.a. może odnieść skutek tylko wówczas, gdy stawiająca go strona wykaże, że zarzucane uchybienie uniemożliwiło jej dokonanie konkretnych czynności procesowych (por. np. wyroki

Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia: 1 lutego 2011 r. sygn. 1098/10, 12 października 2010 r. sygn. II OSK 1279/09, z dnia 18 maja 2006 r. sygn. II OSK/831/05).

Zatem, strona powinna dowieść, że brak takiego zawiadomienia przed wydaniem decyzji uniemożliwił jej dokonanie w danym postępowaniu administracyjnym konkretnej czynności procesowej (np. złożenia określonych dokumentów). W niniejszej sprawie, odwołując się od zaskarżonej decyzji, przedsiębiorca Jeronimo Martins Polska S.A. z siedzibą w Kostrzynie nie wykazał, aby między rzekomym brakiem zawiadomienia go przed wydaniem decyzji o możliwości wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań, a treścią decyzji administracyjnej zachodził jakikolwiek związek przyczynowy. Strona w żaden sposób nie dowiodła, że została pozbawiona możliwości udowodnienia swoich twierdzeń czy złożenia konkretnych wniosków dowodowych i wyjaśnień, i aby uchybienie przepisowi art. 10 § 1 k.p.a. mogło mieć wpływ na wynik sprawy. Tym samym nie skonkretyzowała, jakich czynności dokonałaby, gdyby przed wydaniem decyzji została ponownie zawiadomiona o zebraniu materiału dowodowego i możliwości składania wniosków.

Ponadto, na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego Prezes UOKiK stwierdził, że okoliczności faktyczne, na których organ pierwszej instancji oparł zaskarżoną decyzję były jednoznaczne i bez wątpienia znane stronie. Materiał dowodowy, na podstawie którego została wydana decyzja organu pierwszej instancji, został zebrany na etapie poprzedzającym wszczęcie postępowania administracyjnego w przedmiocie nałożenia kary pieniężnej, tj. w toku postępowania kontrolnego. Ponadto, dystans czasowy między odbiorem przez stronę pisma informującego o wszczęciu postępowania w przedmiotowej sprawie, w

którym Śląski WIIH dodatkowo poinformował stronę o przysługującym jej na podstawie art. 10 k.p.a. prawie do wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów a wydaniem przedmiotowej decyzji również był zachowany. W tym miejscu należy przytoczyć wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z dnia 28 października 2008 r. (sygn. III SA/Kr 581/08), w którym Sąd wskazał, że „jeżeli cała dokumentacja będąca podstawą do wydania decyzji (...) zgromadzona była już w momencie wszczęcia postępowania administracyjnego, a o prawie do złożenia wniosków i oświadczeń co do niej skarżący został poinformowany w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania, to nie można twierdzić, że brak zawiadomienia o prawie do końcowego zapoznania się z aktami automatycznie skutkuje uznaniem, że organy dopuściły się naruszenia prawa w sposób, który powoduje uchylenie decyzji (...)”. Zdaniem Prezesa UOKiK, odwołanie od ww. decyzji również nie wniosło nowych dowodów i nie rzuciło nowego światła na materiały zebrane w trakcie postępowania kontrolnego i pokontrolnego. Nadto należy zauważyć także, iż strona, mając świadomość toczącego się postępowania odwoławczego, wszczętego wskutek ww. odwołania, miała możliwość składania wniosków dowodowych w sprawie, jednak z przysługującego jej prawa na tym etapie również nie skorzystała.

Przedstawiona wyżej argumentacja, zdaniem Prezesa UOKiK, wpływa na uznanie, że przedmiotowa decyzja została wydana przez organ pierwszej instancji w sposób prawidłowy, a podniesiony w odwołaniu od zaskarżonej decyzji zarzut naruszenia art. 10 k.p.a. i art. 80 k.p.a. nie znajduje uzasadnienia.

W dalszej kolejności strona zarzuca Śląskiemu WIIH narzucenie art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach poprzez nieuwzględnienie przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej znikomego stopnia naruszenia obowiązków oraz nieuwzględnienie dotychczasowej działalności przedsiębiorcy w jej aspekcie pozytywnym, tj. pominięcie tych działań i czynności, które przedsiębiorca podejmuje po kontrolach, a które mają na celu usunięcie nieprawidłowości i zapobieżenie ich występowania w przyszłości.

Odnosząc się do powyższego, Prezes UOKiK wskazuje, że organy Inspekcji Handlowej przy ustalaniu wysokości nakładanej kary pieniężnej, zgodnie z art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach, biorą pod uwagę stopień naruszenia obowiązków, dotychczasową działalność przedsiębiorcy oraz wielkość jego obrotów i przychodu. Jak więc wynika z przepisu, przesłanki te powinny zostać ocenione łącznie. W przedmiotowej sprawie Prezes UOKiK uznał, że organ pierwszej instancji dokonał tego w sposób prawidłowy.

Miarkując stopień naruszenia obowiązków, Śląski WIIH nie mógł uznać go za znikomy. Wskazać należy, że brak cen produktów pozbawia konsumentów podstawowej informacji w tym zakresie, natomiast brak cen jednostkowych uniemożliwia konsumentom porównanie cen między produktami poszczególnych marek bądź takimi samymi produktami o różnej

gramaturze, a tym samym dokonania świadomego wyboru. Nieuwidocznie tego rodzaju informacji nawet przy niewielkiej ilości towarów, wbrew przekonaniu strony, stanowi znaczny stopień naruszenia. To strona była odpowiedzialna za przekazanie konsumentom informacji o cenach i cenach jednostkowych wszystkich oferowanych produktów i obowiązkom tym uchybiła.

Biorąc pod uwagę dotychczasową działalność podmiotu działającego na rynku, organ pierwszej instancji wziął pod uwagę, że przedsiębiorca w okresie 12 miesięcy od dnia pierwszej kontroli, włączywszy bieżącą kontrolę, po raz siedemnasty naruszył przepisy o uwidacznianiu cen. Jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego, stwierdzone nieprawidłowości nie były jednorazowym przypadkiem naruszenia przez stronę przepisów o uwidacznianiu cen i nie miały miejsca tylko w kontrolowanej placówce. Istotnym jest tu również fakt, że kontrole we wszystkich ww. przypadkach poprzedzone były zawiadomieniem o zamiarze przeprowadzenia kontroli, a w przedmiotowym przypadku wskazano nawet konkretną placówkę. Strona miała więc możliwość odpowiedniego przygotowania się do kontroli. Prezes UOKiK zauważa ponadto, że ustawa o informowaniu o cenach w art. 6 ust. 2 wyraźnie stanowi, że jeżeli przedsiębiorca w okresie 12 miesięcy od stwierdzenia przez organ pierwszego naruszenia przepisów o uwidacznianiu cen dopuści się

tego naruszenia co najmniej trzykrotnie, można nałożyć na niego karę pieniężną do wysokości 40.000 zł. W niniejszej sprawie zostało dowiedzione, że strona naruszyła ustawowe obowiązki aż siedemnastokrotnie w różnych placówkach do niej należących. Argument strony o naruszeniu przepisów tylko w kontrolowanej placówce nie może zostać zatem uwzględniony. Dodatkowo podkreślić należy, że niezwłoczne usunięcie uchybień nie zmienia faktu, że strona po raz kolejny dopuściła się naruszenia przepisów o cenach, co ma wpływ na wysokość nałożonej kary. Na stronie ciąży obowiązek prawidłowej organizacji pracy w przedsiębiorstwach pozostających pod jej kontrolą i to strona ponosi za nią odpowiedzialność. Nie ulega wątpliwości, że organizacja ta nie może odbywać się ze szkodą dla konsumenta i w żadnym przypadku nie może stanowić okoliczności łagodzącej dla stwierdzonych w toku kontroli naruszeń prawa.

Wielkość obrotów i przychodu ustalono na podstawie informacji przekazanej przez stronę przy piśmie z 30 marca 2018 r. (złożonym w ramach postępowania KH.8361.3.2018/8DEC/18), które to informacje pozwoliły zakwalifikować stronę do grupy pozostałych przedsiębiorców, tj. niemieszczących się w kryteriach wskazanych w art. 7 ust. 1 pkt 1 – 3 Prawa przedsiębiorców.

Wskazać w tym miejscu należy, że zgodnie ze stosowanym pomocniczo art. 8 dyrektywy 98/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. w sprawie ochrony konsumenta przez podawanie cen produktów oferowanych konsumentom (Dz. U. UE L 80 z 18.3.1998, s. 27), zwanej dalej „*dyrektywą 98/6/WE*”, kary pieniężne za naruszenie obowiązku informowania konsumentów o cenie oferowanych produktów i usług muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające. Wobec powyższego, mając na uwadze również przesłanki wynikające z art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach, w ocenie Prezesa UOKiK, kara pieniężna w wysokości 21.000 zł jest proporcjonalna do osiągniętego przychodu oraz stwierdzonych nieprawidłowości. Zdaniem Prezesa UOKiK, kary nakładane na przedsiębiorców mających największy udział w rynku nie mogą być symboliczne. Kary, która w przedmiotowej sprawie stanowi znikomy ułamek przychodów/obrotów strony niewątpliwie nie można uznać za nieadekwatną. Wskazać należy, że kara ta została nałożona na stronę w związku z siedemnastym naruszeniem przepisów o cenach w okresie 12 miesięcy.

Wypada zwrócić też uwagę na fakt, iż każda sprawa powinna być oceniana przez organ indywidualnie. Mimo bowiem możliwych do wystąpienia pewnych zbieżności okoliczności faktycznych i prawnych w kilku postępowaniach, sytuacja może być odmienna. Stąd też nie ma podstaw do porównywania sprawy, gdzie organ nałożył na stronę karę pieniężną w wysokości 6.000 zł w związku z brakiem stosownych informacji o cenie w odniesieniu do 40 asortymentów produktów do rozpatrywanej sprawy.

Zdaniem Prezesa UOKiK, w niniejszej sprawie nie ma podstaw do zastosowania

art. 189f § 1 pkt 1 k.p.a., tj. odstąpienia od nałożenia kary i wystosowania pouczenia. Przepis ten przewiduje dwa warunki, które muszą zostać spełnione łącznie, aby organ mógł odstąpić od nałożenia na przedsiębiorcę kary pieniężnej. Po pierwsze waga naruszenia musi być znikoma, przez co należy rozumieć, że istotność, znaczenie oraz rozmiar naruszonego obowiązku są niewielkie. Drugim warunkiem uzasadniającym odstąpienie od nałożenia kary pieniężnej jest zaprzestanie naruszania prawa przez stronę. Faktem jest, że w niniejszej sprawie strona usunęła stwierdzone nieprawidłowości. Podkreślić należy jednak, że w trakcie kontroli ustalono, iż w przypadku oferowanych 12 na 501 (2,4%) skontrolowanych asortymentów produktów konsumenci byli pozbawieni odpowiednich informacji o cenie. Stąd też wagi naruszenia nie można uznać za znikomą.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Zatem, w myśl art. 127 § 2 k.p.a. w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 7 ust. 1 i 3 ustawy o informowaniu o cenach, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Katowicach w terminie 7 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stanie się ostateczna.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 k.p.a., organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
 - 1) do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;

- 2) ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
 - 3) ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
 - 4) ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądownoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.
4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2018 r. poz. 800, z późn. zm.).

Podstawa prawna pouczenia:

Art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2018 r. poz. 1302, z późn. zm.); § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 221, poz. 2193, z późn. zm.), art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (t.j. Dz. U. z 2019 poz. 178).

z up. PREZESA
URZĘDU OCHRONY KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
Anna Janiszewska
Dyrektor
Departamentu Inspekcji Handlowej

Otrzymują:
[xxxxxxx]